

въ католическата църква, що било отхвърлено отъ Лютера; нъ не искалъ да се съгласи съ него относително до това значение, каквото придавалъ той на двѣтъ тайнства, и съвършено се отдѣлилъ съ него по учението за тайнството на причащението. По учението на Цвингли, тайнствата сж само знакове, съ които чловѣкъ удостовѣрява църквата съ своята вѣра; въ частностъ евхаристията е отъ една страна символическо въспоминание за страданията Христови, отъ друга е знакъ за взаимно общение на вѣрующитѣ. Отдѣленото отъ Лютеранитѣ (1529 г.), общество на цвингливитѣ послѣдователи въ послѣдствие (1541 г.) се съединили съ послѣдователитѣ на Калвина, който се родилъ въ Франция и тукъ захваналъ своята реформаторска дѣятелностъ, а послѣ се преселилъ въ Швейцария и проповѣдвалъ преимущественно въ Женева. Калвинъ отишелъ по-далече отъ Лютера въ учението за оправданието. Ако чловѣкъ се оправдава съ вѣра, а вѣрата е даръ Божий; то, по учението на Калвина, вѣрующитѣ е обезпеченъ относително до оправданието и вѣчното спасение: той е Божий избранникъ, отъ вѣчностъ предопредѣленъ за царство небесно. Богъ, по учението Калвиново, отъ вѣчностъ предвидѣлъ падението на чловѣка, рѣшилъ е неговото изкупление и отъ вѣчностъ предопредѣлилъ, кой отъ чловѣцитѣ ще се спасе, и кой ще погине. Да се пита, защо Богъ е едни избралъ, други отхвърлилъ, по мнѣнието Калвиново, е безполезно: законитѣ, по които дѣйствува Божественната воля, за насъ сж непостижими.

Учението за евхаристията, като знакъ на вѣрата, и за безусловното предопредѣление съставляватъ отличителната чърта на реформатското вѣроисповѣдание. Освѣнъ това реформатското общество се отличава отъ лютеранското съ това, че то съвършено отхвърля украшения въ храмоветѣ. Въ това отношение реформатското общество прѣдставлява крайна противоположностъ на богослужението въ католическата църква, богато съ обряди и представляющи священнитѣ истини и въспоминания въ образи. Храмоветѣ у реформатитѣ сж обърнати въ молитвенни салони, за причастие се туря обикновенъ столъ.